

Jaren	Kerkeraad leden
000	29
541	13
025	18
400	22
855	17
891	13
429	20
254	16
150	19
785	14
800	16
789	16
040	16
875	25
730	14
045	12
852	16

en dus samen 2000 minder
ingetreden.
nne met haar
is. Door min-
deze wijkkerk
malige predi-
omdat hij zich
de leer van
uit zijn ambt
die gemeente
smatieke kerk
minstens an-
en van Grand-
naar of zij dat
teer de vraag
I weer 3 wijk-
ijn er dus nu
uizend zielen!
le kerk van
ens 22 pre-
zij ongeveer

Grand Rapids
an veilig aan-
de 300 is ge-
ons de bewer-

vereentingen
eren zich om
een lijst van
den behandeld.
dat zij ook in
annen koncur-

drukken, welk
el uitgaat.

ts van de na-

der, met name
is; maar zijn
niet een paar
leren niet voor

i, dat men de
et gehoor, dat

naloopen, be-
verschijnsel is
eft toch weinig
er 's morgens
of 's avonds
d met familie-
wijkkerk komt.
redikant geeft

dezelfde stad
naar de andere
en vrees voet,
oo geliefde, een
en. Hoogstens
al een middel-

kaansche wijk-
elijk elastische
der stad heb-
gemaakt. Het
van de eene
ndere, hij soms
en andere wijk-
de menschen
een ander deel

kaansche wijk-
over schreef,
te voorstelling

a-slaafsch na-
aan te bevelen
moet rekenen
dat het stelsel
rdam, Utrecht,
en zou hebben

Men moest — bij wijze van spreken — de Beren-
garia kunnen charteren om de felste tegenstanders
van het wijkkerkenstelsel eens een trip te laten
maken door kerkelijk Amerika. Wie weet of ze dan
zelfs niet enthousiast terugkwamen!

Het is natuurlijk het doel van deze artikelen-
reeks niet om wenken te geven voor de doorvoe-
ring van het wijkkerkenstelsel ten onzent.

Slechts wilde ik een voorbeeld voor oogen stellen,
in het vertrouwen, dat waar de leering wekt, het
voorbeeld trekt.

Met een paar lijnen meen ik dan ook te kunnen
volstaan.

In onze groote steden zal het voorloopig wel
den weg van Kerkplitsing op moeten, gelijk dat
door De Lindeboom is aangegeven en in Den
Haag tot een begin van uitvoering is gebracht.

Behoudt de oude stad een tamelijk konstante
Gereformeerde bevolking, dan zal men m.i. bij kerk-
plitsing niet kunnen blijven staan, maar zal men
langzamerhand tot wijkkerkvorming moeten door-
gaan. Gelijk men uit deze artikelen zal begrepen
hebben ligt voor mij aan de wijkkerk de onderstel-
ling ten grondslag, dat zij geheel zelfstandig is en
derhalve een eigen kerkeraad heeft.

Wordt de oude stad, gelijk het meestal het ge-
val is, als woonstad meer en meer verlaten en
trekt men naar de buitenwijken, dan zal de wijk-
kerkvorming met meer bezwaren gepaard gaan,
hoewel ook dan de moeilijkheden mij niet onover-
komelijk lijken.

Doch beslist is te ontraden, dunkt mij, dat de
kerk in de oude stad door deelen uit de buiten-
wijken tot zich te trekken, haar positie zoekt te
handhaven. Zij neme er vrede mee, dat er hoe
langer hoe meer van haar vroegere glorie verdwijnt
en trachte niet uit alle macht den ouden toe-
stand te bestendigen. Integendeel werke zij de
vorming van wijkkerken aan den rand der stad
zoveel mogelijk in de hand. Het gaat immers niet
om eigen parochie, maar om het koninkrijk Gods!

Waar er nu tal van randgemeenten zijn, die de
grootstadskerk beginnen na te doen en reeds twee
of meer predikanten hebben, worde dit nog tijdig
gestuit. In die randgemeenten zit men niet aan
het historisch geworden vast en kan men daarom
gemakkelijker het ideaal nastreven.

Het zou te wenschen zijn, dat, zoodra een rand-
gemeente te groot werd voor één predikant, zij
op de vorming van een nieuwe zelfstandige wijk-
kerk bedacht was. Splitsing van de reeds massaal
geworden randkerken in zelfstandige wijkkerken,
kan ook thans met veel minder moeite dan in het
centrum van de stad worden bewerkstelligd.

Voorts heeft de ervaring geleerd, dat men als
maximale grootte een wijkkerk moet stellen op
duizend zielen of 250 gezinnen.

Men bouwe dan ook geen kerken van meer
dan 700 zitplaatsen.

Zulke kleinere kerken bieden het voordeel, dat
zij door iederen predikant zijn te bespreken en
dat zij de intimiteit bevorderen, waardoor een
samenkomst der geloovigen zich moet kenmerken.

Wien de nood der groote steden tot een zaak
des gebeds geworden is, zal zich van de gedachte
tot doorvoering van het wijkkerkenstelsel met de
zoo vaak geopperde en zoo telkens weerlegde be-
zwaren niet durven afmaken!

Nogmaals: het wijkkerkenstelsel beteekent op
zichzelf nog geen geestelijke opwaking.

Maar het biedt toch een uitnemend middel ter
betere bearbeiding van de kerk van onzen Heere
Jezus Christus.

Als Christus het bloed der zielen van de hand
der ambtsdragers eischen zal en de vraag zal
stellen: waarom hebt gij Mijn schapen niet beter
gehoed, wat zal dan het antwoord zijn van hen,
die tegen ingrijpende verandering hebben opgezien
en in de oude sleur hebben volhard?

HEPP.

UIT DE SCHRIFT.

Morgenoverpeinzing.

Ik lag neder en sliep; ik ontwaakte, want de
HEERE ondersteunde mij. Ps. 3: 6.

Wij beginnen dikwerf onzen dag zoo haastig.

We zijn telkens weer de gejaagden. We vinden het
vanzelfsprekend feitelijk, dat we weer ontwaakten. Zoo
gaan we immers den gewonen gang.

Maar David dan?...

Och ja, David... maar die was in gevaar. Absalom
achtervolgde hem. Dan is zulk een houding geen wonder.
Zie, daar is ook iets anders: de overpeinzing van een
van Gods kinderen: „(als) ik wakker word, ben ik nog
bij u". Dat is wel de houding van het „alles uit Gods
hand ontvangen", en van het „omgaan met den Heere".

Maar zoo dikwerf is die houding afwezig.

Juist in onzen drukken tijd.

Het besef, dat de Heere ons draagt, den nacht door;
dat Hij ook den nieuwen morgen ons geeft als een ge-
schenik van Zijn Vaderhand, is zoo menigmaal afwezig
bij ons.

Voor al onze tijd geeft zulk een gevaar, dat het chris-
telijk gezin het belijden van Psalm 3 vergeet.

Een van de meest gejaagde oogenblikken is het eerste
uur van den morgen.

Laat opstaan; zoo laat mogelijk; kinderen naar
school; anderen naar een cursus; anderen naar 't kan-

toor; alles roept; éven onthiten; niet allen tegelijk. Zeer
veel menschen houden „open tafel" des morgens. De
„gaande en komende" man moet zich maar voorzien.

Wat komt er zoo terecht van de na-beleving van
Davids morgengebed?

Christelijke ouders hebben in dezen ook een taak: de
kinderen zoo te leiden, dat ze leeren waardeeren ook het
rusten van den nacht; dat ze leeren, den dag met
God te beginnen.

Mijn broeder en zuster, de dag met God begonnen is
een goede dag.

Wat geeft het een zegen voor uw ziel, wanneer ge in
den morgen moogt zijn in den geest bij uw God.

Hij bewaarde u dezen nacht weer.

Terwijl gij nederlaagt en niet wist van uw eigen zijn,
droeg Gods Hand u verder.

Uw hart bleef kloppen, uw adem werd niet gestoord,
uw geest kreeg nieuwe kracht — alles, omdat God u
ondersteunde.

Wat letten we weinig op gewone dingen.

Wat vliegt ons haastige leven voort.

Mijn lezer, ga elken morgen éven stilstaan.

Het geldt elken morgen weer: het zijn de goeder-
tierenheden des Heeren, dat we niet vernield zijn.

God blijft ondersteunen — het licht van Christus'
kruis schijnt over den nacht.

En als we dat zien, dan wordt de dag
gewijd.

Een gewijde dag telkens weer — 't beteekent een ge-
wijde leven.

Elken morgen weer herinnert God u: „Ik ben goe-
dertieren".

Zegt ge nu tegen die herinnering Gods „ja" of
„neen"?

O zeg „ja".

En wees even stil.

J. W.

KERKELIJK LEVEN.

Mag met een verbeterde bijbelvertaling langer gedraald?

XXII (Slot).

Sinds de Synode van 1917, waarop de zaak
ter sprake kwam, is er veel veranderd.

Een groot deel van het voorbereidende werk,
dat daar noodig werd geacht, is thans ge-
leverd.

Het tekstonderzoek is thans op een rust-
punt gekomen.

Andere vertalingen dreigen ook in onze krin-
gen de Statenvertaling te vordringen.

Voorbeelden ter vergelijking van de STV.
(= Statenvertaling) met nieuwe verta-
lingen, welke als voorbereidend werk voor
een verbeterde vertaling kunnen dienen.

1. Uit de Psalmen. 2. Uit Jesaja. 3. Uit
Jeremia. 4. Uit de Klaagliederen. 5. Uit Ha-
bakuk. 6. Uit Nahum. 7. Uit 1 Koningen. 8.
Uit Mattheus. 9. Uit Galaten. 10. Uit Efeze.
11. Uit Filippienzen. 12. Uit Kolossenzen. 13.
Uit 1 en 2 Thessalonicenzen. 14. Uit Hebreëen.

Is dus de Statenvertaling voor aanmerkelijke ver-
betering vatbaar, omdat het taalinzicht en de taal-
kennis van de beide talen, waarin onze bijbel is
geschreven, sedert drie eeuwen is verdiept en ver-
rijkt, ook in een ander opzicht is wijziging ge-
wenscht.

Onze taal heeft sinds de Synode van Dordrecht
geen kleine verandering ondergaan.

Niet alleen houden wij er thans een andere
spelling op na, maar ook tal van woorden en uit-
drukkingen zijn in onbruik geraakt. Met een beetje
studie kan men er voorzeker wel achter komen,
wat ze oorspronkelijk beteekenden, maar voor da-
gelijksch gebruik mag men niet als eisch stellen,
dat er eerst zulk een onderzoek wordt ingesteld.
Zal onze Schriftvertaling dag aan dag ook door
minderontwikkelden worden opgeslagen en door
kinderen worden aangehoord, dan moet zij zoo
eenvoudig mogelijk zijn. Niet, dat zij opzettelijk
vereenvoudigd moet worden, gelijk men wel door
het kiezen van andere beelden een dorpsbijbel, een
kinderbijbel, een stadsbijbel heeft willen maken.
Een vertaling heeft ook daarin streng vast te hou-
den aan den oorspronkelijken tekst. Maar evenmin
mag hij onder invloed van het konservatisme een
taal blijven spreken, die het volk tegenwoordig
niet meer verstaat. Een goede vertaling behoort
op het eerste hooren zoo begrijpelijk te zijn als de
grondtekst het toelaat.

Nu hebben de verschillende bijbeluitgevers ge-
durende de laatste halve eeuw zich genoodzaakt
gezien de Statenvertaling van oude spelling en
verouderde woorden en uitdrukkingen te zuiveren.
Zoo wel de uitgaven van het Nederlandsch Bijbel-
genootschap als die van het Britsch en Buiten-
landsch Bijbelgenootschap dragen daar de sporen
van. Toch laat de spelling vaak nog te wenschen
over. Men is halverwege blijven staan. Het schijnt
alsof men huiverig was naar geheel te konformeren
aan de spelling, welke wij tegenwoordig gebruiken.
Ook heeft men woorden als „kond gedaan" in
Lukas 2: 15, „beginsel" in Prediker 7: 8, „aan-
beginne" in Jesaja 40: 21 vervangen door „ver-
kondigd", „begin", „beginne" enz. enz. maar tal
van andere archaïsmen zijn nog niet uitgezuiverd.

Het konsekwente werk is in deze verricht door
de hoogleraren Bavinck, Kuyper en Rutgers. Zij
gingen in hun zoogenaamden Flakkeeschen Bijbel
meer systematisch te werk. Maar zonder ook maar

eenigszins op den uitnemenden arbeid van die
door ons zoo hooggeëerde mannen af te dingen,
kan toch kwalijk worden ontkend, dat ook zij er
nog niet in geslaagd zijn ons van alle archaïsmen
af te helpen.

Gewrongen konstrukties met woorden als „het-
welk", „diezelve" en „derzelver" en „deszelfs",
enz. enz., komen daarin nog altijd voor.

Daarenboven worden als huishouds gewoonlijk
andere uitgaven gebruikt.

Indertijd (1908) heeft de heer Chr. Stapel-
kamp — naar ik meen thans directeur van de
Chr. H. B. S. te Groningen — een paar artikelen
in „Ons Tijdschrift" aan deze zaak gewijd onder
den titel „Verouderde woorden en uitdrukkingen in
den Statenbijbel". Later heeft hij er nog eens de
aandacht op gevestigd in „Op den Uitkijk".

Hij voert o.m. als voorbeelden aan:

Kwelen (Jesaja 19: 8; 24: 7; Hosea 4: 3, Na-
hum 1: 4) voor pijn lijden, klagen;

tafelbroeders (Ps. 35: 16) voor wat wij
noemen: tafelschuiemers;

behoorte (1 Kon. 6: 38) waarvoor de verta-
ling van het Br. en Buitenlandsch Bijbelgenootschap
thans heeft „naar al zijn behooren", maar wat
eigenlijk moet zijn „geheel naar behooren";

dennnen (Micha 2: 12, Job 36: 29, Ezechiël 1:
24; 26: 13) voor: dreunen, daveren, galmen, zingen;

verzuppen (Jesaja 19: 5) voor: uitdrogen;

luidbaar (Neh. 8: 16) voor: ruchtbaar, open-
baar;

ontwenden (Lev. 5: 15, 16) voor: ontvreem-
den, stelen;

smoutig (Jes. 30: 23, Hab. 1: 16) voor: vet,
vettig;

Spang (Hooglied 1: 10, 11) voor: band, om-
lijsting, ring, welke tot sieraad dienen;

hussel (Mattheus 13: 30) voor: bos, bundel,
school;

onnoozel (Hebr. 7: 26) voor: onschuldig;

zich maken (2 Sam. 13: 5, 6) voor: zich
houden.

Aan deze voorbeelden zouden nog vele andere
zijn toe te voegen.

Maar hiermee gelooven we te kunnen volstaan
om aan te toonen, dat ook in deze verbetering wen-
schelijk is.

Hiermee zijn wij aan het eind van onze arti-
kelreeks gekomen.

Op de vraag: mag met een verbeterde bijbelver-
taling langer worden gedraald? hebben wij zonder
aanzeling een ontkennend antwoord gegeven.

Wij meenen met de stukken te hebben bewezen,
dat een verbeterde bijbelvertaling niet
alleen WENSCHELIJK, maar bepaald NOOD-
ZAKELIJK is.

Wij meenen evenzeer te hebben aangewezen, hoe
het tot stand komen van zulk een bijbelvertaling
binnen korten tijd MOGELIJK is.

Wij herhalen: HET IS THANS DE TIJD ER
VOOR.

Uitstellen zou onverantwoordelijk zijn.

Wel verwachten wij, dat er nog bezwaren zullen
worden geopperd en dat men vooral zal vragen
hoe die verbeterde vertaling zal moeten zijn of een
nieuwe vertaling of een herziening van onzen Sta-
tenbijbel.

Gaarne zien wij ook dat nog onder de oogen.

Maar daarvoor moeten wij dan een korte af-
zonderlijke artikelenreeks reserveeren.

— Schrift en Schriftbeschouwing.

VI.

Ver staat alzoo Kuyper af van de mechanische
opvatting, als zou de Schrift zelf dood zijn. De
Schrift is voor hem het levende en krachtige Woord
Gods. Zij ontwikkelt een gestadige aktie. Zij is
een door den Heiligen Geest voortgestuwde en de
geesten voortstuwend „kracht".

In zijn Encyclopaedie, 2de deel, bl. 352, spreekt
hij dan ook van de werkingen des Geestes, gelijk
onze oude Gereformeerde theologen van „concomi-
tantia". De Schrift is volgens hem zonder de aktie
des Geestes niet denkbaar. Hij noemt de werking
van den Heiligen Geest in en door de Schrift
„steeds present". De Heilige Geest verbindt
Zijn werking dus niet zoo nu en dan aan de Schrift,
wanneer een geloovige verlicht wordt b.v. Neen, die
werking laat zich van de Schrift eenvoudig niet
losmaken. Ze is „steeds present". Precies hel-
zelfde leerde Bavinck, toen hij de theopneustie een
blijvende eigenschap van de Schrift noemde. Ba-
vinck en Kuyper zijn het hierin met elkander vol-
komen eens.

Maar nu vindt men bij Kuyper ook een paar
uittalingen, welke den schijn kunnen wekken alsof
hij met zichzelf in tegenspraak geraakt.

Zoo leest men in E. Voto, 2de deel, bl. 402:
„Voor ons is de Heilige Schrift zonder de biko-
mende werking van den Heiligen Geest een dood
boek en zijn evenzoo de bestanddeelen van de
Sacramenten gewone natuurproducten, zoodat er
nooit of nimmer genadewerking kan plaats hebben
dan door den Heiligen Geest".

Wie zich nu door den klank van een los citaat
laat verleiden, zou oordeelen, dat dit toch wel
eenige overeenkomst heeft met de bewering, gelijk
die van schismatieke zijde werd geuit.